

Sygn. akt XII Ga 294/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Safader – Skwarlińska

Sędziowie: SSO Magdalena Kiedrowicz - Kopec,

SSO Bożena Kachnowicz – Kokot (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Elżbieta Rochowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Lasy Państwowe Nadleśnictwo L.

przeciwko pozwanemu T. M.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kartuzach VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. z dnia 18 stycznia 2013 r. sygn. akt VI GC 24/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych

tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt XII Ga 294/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Kartuzach, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. w punkcie pierwszym oddalił powództwo Skarbu Państwa – Lasów Państwowych Nadleśnictwa L. przeciwko T. M., a w punkcie drugim zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego.

T. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...), w ramach której zajmuje się produkcją wyrobów tartacznych. Od siedmiu lat współpracuje z Lasami Państwowymi Nadleśnictwem L. kupując od tego podmiotu drewno na aukcjach internetowych w cyklach półrocznych. Umową sprzedaży nr (...) zawartą w dniu 29 listopada 2010 roku T. M. zakupił w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 30 czerwca 2011 roku od Skarbu Państwa - Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w G. działającej na rzecz nadleśnictw, drewno w łącznej

ilości 13.322 m³, na które składało się: W Standard BK- buk w ilości 1.045 m³, W Standard DB - dąb w ilości 911 m³, W Standard MD - modrzew w ilości 683 m³, W Standard So - sosna w ilości 7.839 m³, W Standard SW- świerk w ilości 2.051 m³, W (...) 23SO - sosna w ilości 43 m³ i W (...) 12SO - sosna w ilości 750 m³. Umową sprzedaży nr (...) zawartej w dniu 25 maja 2011 roku T. M. zakupił w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 lipca 2011 roku od Skarbu Państwa - Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w G. działającej na rzecz nadleśnictw drewno w łącznej ilości 11.917 m³, na które składało się: W Standard (...) brzoza w ilości 50 m³, W Standard DB - dąb w ilości 578 m³, W Standard MD - modrzew w ilości 323 m³, W Standard So - sosna w ilości 9.230 m³, W Standard SW- świerk w ilości 1.736 m³. Zgodnie z § 4 umowy nr (...) i § 4 umowy nr (...) zakupione drewno miało być kupującemu wydawane zgodnie z harmonogramami ustalonymi przez strony. Obie strony zobowiązały się do właściwej realizacji harmonogramów sprzedaży/zakupów. W § 4 pkt 5 obu umów zastrzeżono, że strona nie wywiązująca się z umowy zostanie zobowiązana do zapłaty kary umownej w przypadku niezrealizowania przez nadleśnictwo sprzedaży drewna lub przez kupującego zakupu drewna zgodnie z harmonogramem. Kara ta miała być naliczana przez kupującego lub nadleśnictwo realizujące sprzedaż z danej umowy po zakończeniu kwartału w wysokości 5 % wartości netto zakupionego lub niesprzedanego drewna, na którą, uzgodniono harmonogram, z zastrzeżeniem § 4 pkt 3 każdej z umów, w myśl którego sprzedaż/zakup drewna przewidziana na dany kwartał powinna być wykonana z dokładnością do +/- 5% w skali nadleśnictwa. Łączne wykonanie sprzedaży/zakupu półrocznej powinno wynieść +/- 5% w skali nadleśnictwa. Zastrzeżona kara umowna nie została w żadnej z umów określona kwotowo, nie sprecyzowano również mierników wartości, od których zależy wysokość kary umownej. Zawarty w obu umowach zapis dotyczący kary umownej odpowiadał regulacji zawartej w § 5 pkt 10 załącznika nr 1 do Zarządzenia Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 7 października 2010 roku w sprawie sprzedaży drewna przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe w 2011 roku. T. M. w 2010 roku i 2011r. nabywał drzewo również w innych nadleśnictwach należących do Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w G.. Regulację dotyczącą kary umownej o powołanej powyżej treści zawierały również umowy zawierane przez T. M. z innymi nadleśnictwami, z których każde interpretowało przedmiotowy zapis odmiennie i odmiennie wyliczało cenę, od której uzależniało wysokość kary umownej, tj. przyjmowano średnią cenę za jaką drzewo nabył sam T. M., albo wyliczano średnią cenę zakupu drzewa przez wszystkich klientów w tym czasie, albo wyliczano średnią cenę przy założeniu, że nabyto drewno w takim dokładnie asortymencie, jak przedstawiała tabela ofertowa pomniejszając ilość drewna o tę nieodebraną. Nadleśnictwo L. wyliczało średnią cenę zakupionego drewna w zależności od udziału procentowego poszczególnych klas drewna w towarze wylicytowanym i w zależności od jego jakości i grubości. Cena ta była wyższa niż cena wylicytowana, gdyż licytacja dotyczyła zawsze jednej klasy drewna - najniższej i najtańszej. Wobec różnych sposobów naliczania kar umownych w ramach tej samej instytucji T. M. kwestionował decyzje poszczególnych nadleśnictw o nałożeniu na niego kar umownych, gdyż zawierając umowy na zakup drzewa w drodze licytacji internetowej nie można było dokładnie określić ani klasy, ani ilości drzewa w poszczególnym asortymencie, albowiem faktyczna wartość drewna była oceniana dopiero po jego przetarciu. T. M. nie dotrzymał warunków umowy sprzedaży nr (...) i nie odebrał od sprzedającego - Lasów Państwowych Nadleśnictwa L. drzewa o łącznej masie 956,95 m³ tj. 100 m³ WO Bk, 47,56 m³ WO Db, 23,44 m³ WO Md, 785,95 m³ WO So. Z tego powodu Nadleśnictwo L. naliczyło karę umowną w łącznej wysokości 13.547,48 zł. Wyliczając wysokość kary umownej sprzedawca pomniejszył ilość zakupionego drzewa danego rodzaju zgodnie z postanowieniami umowy o 5%, a następnie tak wyliczoną ilość drzewa pomniejszył o ilość drzewa nieodebranego, a wynik pomnożył przez średnią cenę zakupionego drewna danego rodzaju i od tej ceny wyliczył 5% karę umowną, tj. odpowiednio:

-100 m³ WO Bk (ilość zakupionego drewna) - 5% = 95 m³ x 217 zł/ m³ x 5%= 1.030,75 zł;

- 70 m³ WO Db (ilość zakupionego drewna) - 5% = 66,50 m³ - 22,44 m³ (ilość drzewa odebranego)= 44,06 m³ x 389 zł/ m³ x 5%= 856,97 zł;

- 60 m³ WO Md (ilość zakupionego drewna) - 5% = 57 m³ - 36,56 m³ (ilość drzewa odebranego)= 20,44 m³ x 348 zł/ m³ x 5%= 355,66 zł,

- 1.500 m³ WO So (ilość zakupionego drewna) - 5% = 1.425 m³ - 714,05 m³ (ilość drzewa odebranego) = 710,95 m³
x 318 zł/ m³ x 5% = 11.304,10 zł.

Pismem z dnia 22 listopada 2011 roku Nadleśnictwo wezwało T. M. do zapłaty naliczonej kary umownej za nie dotrzymanie warunków umowy nr (...). T. M. nie dotrzymał również warunków umowy sprzedaży nr (...) i nie odebrał od sprzedającego drzewa o łącznej masie 573,48 m³, tj. 13,04 m³ WO Md i 560,44 m³ WO So. Z tego powodu Nadleśnictwo naliczyło karę umowną w łącznej wysokości 8.366,88 złotych. Wyliczając wysokość kary umownej sprzedawca pomniejszył ilość zakupionego drzewa danego rodzaju zgodnie z postanowieniami umowy o 5%, a następnie tak wyliczoną ilość drzewa pomniejszył o ilość drzewa nieodebranego, a wynik pomnożył przez średnią cenę zakupionego drewna danego rodzaju i od tej ceny wyliczył 5% karę umowną, tj. odpowiednio:

- 25 m³ WO Md (ilość zakupionego drewna) - 5% = 23,75 m³ - 11,96 m³ (ilość drzewa odebranego) = 11,79 m³ x 339 zł/ m³ x 5% = 199,84 zł;

- 1.000 m³ WO So (ilość zakupionego drewna) - 5% = 950 m³ - 439,56 m³ (ilość drzewa odebranego) = 510,44 m³
x 320 zł/ m³ x 5% = 8.167,04 zł.

Pismem z dnia 22 listopada 2011 roku Nadleśnictwo wezwało T. M. do zapłaty naliczonej kary umownej za niedotrzymanie warunków umowy nr (...). Do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie dochodzone pozwem świadczenie nie zostało spełnione.

Sąd Rejonowy ustalając powyższy stan faktyczny oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony, w szczególności w postaci umów, aneksów do umów, not księgowych, informacji o naliczeniu kar umownych, wezwań do zapłaty, zarządzenia Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 7 października 2010 roku, a także na zeznaniach świadków S. W., K. B. i Z. L. - pracowników powoda oraz zeznaniach pozwanego, którym dał wiarę.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie istota sporu sprowadzała się do kwestii, czy wobec niewykonania przez pozwanego umowy nr (...) pozwany zobowiązany jest do spełnienia na rzecz powoda świadczenia w postaci zapłaty kary umownej.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że zastrzeżenie w umowie kary umownej winno obligatoryjnie określać zobowiązanie i rodzaj jego naruszenia, z którym związany będzie obowiązek świadczenia kary oraz oznaczenie sumy pieniężnej, stanowiącej karę umowną. Sąd Rejonowy argumentował, że przepis art. 483 § 1 k.c. wyraźnie bowiem stanowi, że wysokość kary umownej musi być określona w treści umowy, przy czym kara ta powinna być wyrażona kwotowo w chwili jej zastrzegania. Zdaniem Sądu Rejonowego dopuszczalne byłoby posłużenie się innymi miernikami wysokości np. ułamkiem wartości rzeczy albo ułamkiem innej sumy (wartości kontraktu), jeżeli ustalenie kwoty byłoby tylko czynnością arytmetyczną. Przyjęcie zaś konstrukcji prawnej zakładającej ustalenie w przyszłości podstawy naliczania kary umownej jest niezgodne z art. 483 § 1 k.c. (za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8.02.2007r. w sprawie I CSK 420/06, Lex nr 274239). Sąd Rejonowy zważył, że w zawisłej sprawie strony zawarły dwie umowy sprzedaży drewna zastrzegając w każdej z nich, iż w przypadku nie wywiązania się przez którąkolwiek ze stron z danej umowy zostanie ona zobowiązana do zapłaty kary umownej, przy czym w żadnej z umów w chwili zastrzegania kary umownej nie określono jej wysokości kwotowo, jak również nie sprecyzowano mierników wartości od których zależy wysokość kary umownej. Dopiero na skutek niewykonania przez pozwanego - kupującego zobowiązania tj. nieodebrania zakupionej partii drewna zgodnie z ustalonym przez strony harmonogramem powód ustalił wysokość należnej mu od pozwanego kary umownej. W tym celu powód pomniejszył ilość zakupionego przez pozwanego drzewa danego rodzaju zgodnie z postanowieniami umowy o 5%, a następnie tak wyliczoną ilość drzewa pomniejszył o ilość drzewa nieodebranego przez pozwanego, a wynik pomnożył przez średnią cenę zakupionego drewna danego rodzaju i od tej ceny wyliczył 5% karę umowną. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w umowie nie zastrzeżono w jaki sposób należy wyliczyć średnią cenę drewna, a powód dowolnie przyjął, że średnia cena drewna zależy od udziału procentowego poszczególnych klas drewna w towarze w zależności od jego jakości i grubości. Takie ustalenie nie znajduje bowiem podstawy w zawartych

przez strony umowach, jak również w załączniku do Zarządzenia Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 7 października 2010 roku w sprawie sprzedaży drewna przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe w 2011 roku, w którym zawarto regulację dotyczącą kary umownej. W ocenie Sądu Rejonowego brak zastrzeżenia przez powoda kary umownej w określonej sumie, jak również brak jednoznacznego wskazania kryteriów naliczenia kary umownej i wysokości pośrednich wartości, od których zależy wysokość kary powoduje, że postanowienia obu umów łączących strony w przedmiocie kary umownej są niezgodne z przepisem art. 483 § 1 k.c., a tym samym nieważne. W świetle powyższego Sąd Rejonowy uznał, że skierowane wobec pozwanego żądanie powoda zapłaty na jego rzecz kwoty 21.914,36 złotych tytułem kary umownej nie zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 483 § 1 k.c. a contrario oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że powód przegrał proces w całości.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 483 § 1 k.c. przez przyjęcie przez Sąd, że postanowienia zamieszczone w umowach zawartych przez strony w przedmiocie kar umownych są niezgodne z tym przepisem, a tym samym są nieważne,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że powód nie ma podstaw dla ubiegania się od pozwanego zapłaty kar umownych na podstawie zawartych z pozwanym umów pomimo że zgromadzony materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego dochodzonego roszczenia i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że strony procesu w zawartych umowach sprzedaży nie określiły wprawdzie z góry oznaczonej sumy pieniężnej z tytułu kar umownych z uwagi na charakter zawieranych umów, jednakże szczegółowo w tych umowach wskazały kryteria dla wyliczenia kar umownych, co jest w świetle obowiązujących przepisów dopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2008 roku w sprawie II CSK 428/07).

Według skarżącego w§ 4 ust. 5 umowy sprzedaży nr (...) z dnia 29 listopada 2010 roku i nr (...) z dnia 25 maja 2011 roku zostały przewidziane kryteria w oparciu o które zostanie wskazana poprzez jej obliczenie sumą jaką dłużnik będzie zobowiązany zapłacić powodowi w przypadku nie wywiązania się z postanowień umowy tj. nieodebrania drewna zgodnie z harmonogramem. Strony przewidziały w tym postanowieniu umownym, że kara umowna będzie naliczana dłużnikowi tj. pozwanemu przez Nadleśnictwo L. po zakończeniu kwartału w wysokości 5 % wartości netto niezakupionego drewna zgodnie z przyjętym harmonogramem, przy czym przy wyliczeniu kary zgodnie z przyjętymi w umowach zasadami, do naliczania kar umownych ma również zastosowanie pkt 3 § 4 umowy, który stanowi, że sprzedaż/zakup drewna przewidziana na dany kwartał powinna być wykonana z

dokładnością do + /- 5% w skali nadleśnictwa, zaś łączne wykonanie sprzedaży/zakupu za okres półroczny zgodnie z tym postanowieniem powinno wynieść +/- 5 % w skali nadleśnictwa. W ocenie skarżącego w niniejszej sprawie zostało zatem podane jaki sposób i w oparciu o jakie kryteria przewidziane w zawartych z pozwanym umowach została wyliczona suma kar umownych. Wobec określenia w postanowieniach umów zawartych z pozwanym kryteriów, w oparciu o które następuje wyliczenie kary umownej skarżący stał na stanowisku, że Sąd I instancji niewłaściwie zinterpretował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy błędnie uznając, iż powód nie miał podstaw dla naliczania pozwanemu kar umownych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie mu od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że zawarte w wiążących strony procesu umowach sprzedaży drewna postanowienia odnoszące się do kryteriów wyliczenia kar umownych z tytułu nie wykonania tych umów są niejednoznaczne i nieprecyzyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobeje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, uznając je za własne, a także zgadza się z przeprowadzoną przez ten Sąd oceną dowodów.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że nie znajduje on uzasadnienia w niniejszej sprawie. Aby bowiem przedmiotowy zarzut mógł odnieść zamierzony dla skarżącego rezultat należało w apelacji wykazać, że Sąd I instancji ustalił określone fakty bez dostatecznej podstawy w zebranych materiałach dowodowych lub, że Sąd ten uznał określone fakty za nie udowodnione pomimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiałach dowodowych albo też wykazać istnienie logicznego błędu w rozumowaniu Sądu I instancji wyprowadzonego z ustalonych okoliczności faktycznych, czy wreszcie wskazać na sprzeczność rozstrzygnięcia Sądu z ustalonymi w toku postępowania przez ten Sąd okolicznościami. W ocenie Sądu Okręgowego żaden z powyższych przypadków nie zachodził w niniejszej sprawie. Wbrew pogładowi skarżącego wszelkie ustalenia stanu faktycznego sprawy poczynione przez Sąd I instancji znajdują bowiem odzwierciedlenie w materiale dowodowym sprawy ocenionym przez Sąd Rejonowy w sposób swobodny zgodny z art. 233 § 1 k.p.c. Brak jest też podstaw do przyjęcia istnienia sprzeczności pomiędzy ustalonymi okolicznościami faktycznymi sprawy a treścią wydanego przez Sąd I instancji wyroku. Nie sposób również uznać by skarżący w swej apelacji wykazał istnienie logicznego błędu w rozumowaniu Sądu I instancji, który doprowadził Sąd do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia. Poczynione w realiach sprawy ustalenie Sądu I instancji odnośnie treści zapisów wiążących strony umów sprzedaży drewna zawartych w dniu 29 listopada 2010 roku oraz w dniu 25 maja 2011 roku znajdują potwierdzenie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach prywatnych w postaci tych umów i stanowią ich odzwierciedlenie, wobec czego uznać należy je za prawidłowe. Zdaniem Sądu Okręgowego także przeprowadzona przez Sąd I instancji interpretacja zapisów wiążących strony umów sprzedaży drewna jest poprawna i zgodna z treścią art. 65 k.c. oraz utrwaloną w judykaturze na jego tle kombinowaną metodą wykładni oświadczeń woli. Zgodnie z przedmiotową metodą wykładni oświadczeń woli sens oświadczeń woli ujawnionych w postaci pisemnej ustala się przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst tego dokumentu. W realiach sprawy Sąd I instancji interpretując przedmiotowe umowy oparł się przede wszystkim na pisemnej treści tych umów co zdaniem Sądu Okręgowego wskazuje na trafnie zinterpretowanie ich treści zgodne z art. 65 k.c. i kombinowaną metodą wykładni. Także wnioski jakie Sąd Rejonowy wysnuł na podstawie przeprowadzonej wykładni zapisów wiążących strony umów nie były w ocenie Sądu Okręgowego wadliwe. Sąd Okręgowy podzielił zapatrywanie Sądu Rejonowego, że w zastrzeżonym przez strony procesu w obu umowach sprzedaży drewna zapisie § 4 pkt 5 w myśl którego wysokość kary umownej ma być naliczona w wysokości 5 % wartości netto niezakupionego lub niesprzedanego drewna na którą uzgodniono harmonogram, z zastrzeżeniem § 4 pkt 3 każdej z umów stosownie do którego sprzedaż/ zakup drewna przewidziana na dany kwartał powinna być wykonana z dokładnością do +/- 5% w skali nadleśnictwa, zaś łączne wykonanie sprzedaży/zakupu półrocznej powinno wynieść +/- 5% w skali nadleśnictwa, nie została podana kwotowo wysokość kary umownej, jak również nie określono w nim w istocie mierników wartości na podstawie których można by było ustalić w sposób precyzyjny i jednoznaczny wysokość takiej kary umownej w chwili zastrzeżenia. Wskazać bowiem należy, że wiążące strony umowy sprzedaży drewna nie precyzują ściśle ilości i jakości klas drewna, które pozwany faktycznie odebrał czy też miał odebrać. W związku z tym, że każda z klas drewna posiada inną cenę, a strony nie uzgodniły ściśle klasy drewna którą pozwany zobowiązał się odebrać należało dojść do przekonania, że w realiach sprawy nie można obiektywnie ustalić wysokości kwoty jakiej pozwany nie zapłacił nie wywiązując się z zawartych umów, a co za tym idzie nie można obliczyć kary umownej określonej w umowach jako 5 % wartości netto niezakupionego drewna. Dodać także należy, że przyjęty przez powoda sposób naliczenia kary umownej polegający na tym, że pomniejszył on ilość zakupionego przez pozwanego drewna danego rodzaju o 5 %, a następnie tak wyliczoną

ilość drewna pomniejszył o ilość drewna nieodebranego przez pozwanego, a uzyskany wynik pomnożył przez średnią cenę zakupionego drewna danego rodzaju i od tej ceny wyliczył 5% karę umowną nie znajduje podstaw w treści wiążącego strony umownego stosunku zobowiązaniowego wobec czego przyjąć należało, że Sąd I instancji słusznie uznał je za dowolny i nieuzasadnione. W świetle powyższego zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego nie zachodził.

Sąd Okręgowy nie podzielił także w niniejszej sprawie podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 483 § 1 k.c. definiującego pojęcie kary umownej jako zastrzeżenia umownego zgodnie z którym naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Aprobując utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 8 lutego 2007 roku, I CSK 420/06, (...) Prawnej LEX nr 274239) stanowisko zgodnie z którym wysokość kary umownej musi być określona kwotowo w treści umowy w chwili jej zastrzeżenia przy czym jak słusznie wskazuje skarżący nie oznacza to konieczności podania konkretnej sumy pieniężnej, a dopuszczalne jest także posłużenie się innymi kryteriami określenia jej wysokości zaznaczyć należy, że w realiach sprawy jak wyżej wskazano strony nie uzgodniły w wiążących je umowach z dnia 29 listopada 2010 roku oraz z dnia 25 maja 2011 roku precyzyjnej metodologii na podstawie której możliwe byłoby ustalenie ściśle określonej wysokości kary umownej, a zastosowany przez powoda sposób naliczenia kary umownej nie znajduje uzasadnienia w świetle treści wiążącego strony umownego stosunku zobowiązaniowego. Przyjąć zatem należało, że Sąd I instancji słusznie doszedł w niniejszej sprawie do przekonania, że roszczenie powoda względem pozwanego w przedmiocie kary umownej nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zastrzeżone w zawartych przez strony procesu umowach sprzedaży drewna postanowienia dotyczące naliczenia kary umownej jako sprzeczne z ustawą dotknięte są sankcją nieważności.

Mając na względzie powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powoda jest bezzasadna, i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie drugim wyroku uznając stronę pozwaną za wygrywającą to postępowanie. Kosztem poniesionym przez pozwanego było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 1.200,00 złotych. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi określono w oparciu o § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).